

[Schmidt.]

klænger, at alt maa gøres, for at sønderjyske Landmænd kan blive paa den Jord, de er knyttet til, baade dansksindede og tysksindede. Jeg kan ogsaa anerkende, at han flere Gange har gjort bemærkelsesværdige Forslag i den Retning, men Ro kan ikke falde over Sindene, naar saa usikre og uheldige Forhold bliver ved at være, og saa længe den Fare stadig truer, at man maa rømme sin Gaard. Dér er en Ret, der bedre beskytter, paakrævet. Fra den økonomiske Side set er jeg absolut af den Mening, at en dybtgaaende Gældssanering er det vigtigste, der maa til.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa det Spørgsmaal, hvorledes man kunde forhindre, at udenlandsk, tysk Kapital kom os til Hjælp; men jeg synes, der er Grund til at huske paa, hvorledes i en anden Situation dansk Kapital kom *Dem* til Hjælp, og vel ogsaa til at tænke paa, hvorledes Statens Midler til Opkøb af Jord i saa høj Grad begunstiger den danske Side, at jeg undres over, at man stadig paa ny rider Storm mod Vogelgesangs Institut med dets 4—5 Mill. Kr. — ikke 9 Mill. Kr., som det ærede Medlem mente. Det ærede Medlem maa huske paa, at de samme Penge kommer tilbage som Afdrag og Tilbagebetaling og udlaanes igen; derved har han maaske faaet Indtrykket af, at Instituttet arbejdede med 9 Mill. Kr., hvad det altsaa ikke gør, men det arbejder med omtrent 5 Mill. Kr. Jeg tror, at allerede af Hensyn til vore to Folks gode Naboforhold, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Dag ønskede styrket, skulde man helst undlade at nære slige Planer om at udelukke Muligheden af at erhverve Jord i Nordslesvig for tysk Kapital. Praktisk har det meget lidt at betyde, men i Grænsekampen vilde det betyde en Skærpelse, og det er vel ikke Meningen; det vilde i det mindste ikke gavne hverken den ene eller den anden Side.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har Ordet for en kort Bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Blandt Regeringspartierne Ordførere tilhører det ærede Medlem Hr. Steen det lette Kavalleri. Han sværmer muntert omkring, medens Kommandoen

over det mere tungt marcherende Fodfolk er overladt andre. Derfor er det altid fornøjeligt at høre det ærede Medlem, og jeg har mange Gange beundret den Lethed, hvormed han behandler de Spørgsmaal, der bliver stillet til ham. Under Forhandlingerne i Dag var det en i og for sig ny Rolle, men jeg indrømmer, at ogsaa den klæder det ærede Medlem: den faderlige Rolle, som han havde paataget sig, da han skulde give mig et Svar paa det Spørgsmaal, jeg havde stillet ham med Hensyn til det radikale Partis Forhold til dets egen Ungdomsorganisation. Det ærede Medlem Hr. Steen holdt fra denne Talerstol en almindelig og velformet Skaaltale om de Rettigheder, som tilkommer Ungdommen, og hvor naturligt det var, at denne Ungdom stræbte videre fremad, og det var ikke blot dens Ret, men ogsaa dens Pligt, i det hele taget som saadan en rar gammel Bedstefar kan tale til de frembrusende unge, som kommer med Fordringer, som de gamle ikke rigtig kan forstaa, men hvad, det er jo Ungdomsaarene, og vi ved, at da sværmer man vidt omkring. Men det havde nu ikke saa forfærdelig megen Interesse politisk set at vide, hvad det ærede Medlem mente saadan i Almindelighed angaaende Ungdommens Forhold til de ældre Generationer. Det, der havde Interesse, var at faa at vide, om det ærede Medlem delte de politiske Opfattelser, som den radikale Ungdom havde gjort til sine, og det Spørgsmaal kan man ikke saadan uden videre afvise. Og man kan navnlig af to bestemte Grunde ikke afvise det. For det første, fordi man, saa snart det drejer sig om den konservative Ungdom, har stillet sig paa det Standpunkt, at det konservative Parti skal være helt og fuldt ansvarligt for, hvad denne Ungdom gør. Nu ønsker man ikke at faa det samme Ansvar for sin egen Ungdom. Betyder det, at der bestaar et andet Forhold mellem det radikale Partis Ungdom og det radikale Parti, end der bestaar mellem K. U. og det konservative Parti? Men dernæst kan man ikke gøre det, fordi der her er Tale om en Regeringskoalition med to samarbejdende Partier med hver sin Anskuelse. Derfor har det ærede Medlem Hr. Steen ikke Ret, naar han mener at kunne afvise dette Spørgsmaal med en Henvisning til, at de to Regeringspartier jo har deres Arbejdsprogram. Vi ved, at den Overenskomst, der bestaar